

שם, שמאיר שם ללבנה, וזה יהושע, שהואר ממנה, שבתוב (מדבר כ) ונתף מהזך עליון. ואתערו, פני משה וכור. הולך אל דרום - בראשונה, בשתייה בعلوم, כל קדדים הארו, כי שאמרנו. אבל בעט, בשסתלק, במקומו זורח ולא יותר.

ושמו נקרא זהוב ירכיך, וסוד הנה פירושו הבהירם, אסטר הימה ירכיה. צבע אתרוג, והכל אחד. חנוך הנה הוא ראש בנסטור, אף על גב שהוא בנגלה אל הזהב העליון, עד שנמשך לשורה לראשו של גבריאל, כמו שבארנו. ומושם כך הכל הוא בסוד עליון, ונמשך אותו הסוד.

למיטה, הכל בגון אחד. ועתה פפרת זהוב טהור (שםoth ה), רבי שמעון אמר, בכל הפרשא הזו מצינו שנמסורת העובדה ביד משה, פרט לשנים. במלים כתוב ועתה, ובחורן ובאפור כתוב (שם) וחשו ארון, (שם ח) ועשו את האפור, ולא כתוב ועתה. מה הטעם בארון לא כתוב ועתה? משום שהארון כולל את משה בתוכו, להאריך ממנה. והatzרכו אחרים לתקן את התקון והיפוי שלו, להכניס אותו לתוכו.

באפור, איןו שלו, ולא להשפש בז, ולא אדריך לו למשה לעשות את עבודת אהרן, שהרי משה הוא מלך, ואחרון שושבין המלך.

אם תאמר, והרי כתוב (שם כט) והלבשת את אהרן כי, ואפרת לו, ונתף המאנפת על ראשו וגנו. הרי כל זה עבורת משה, והכבד של אהרן הוא? לא כן, אלא הכאב של משה הוא לא רצח את עבדות אהרן, אלא על ידי משה.

לסירה, ורק איהושע, דאתנחים מגיה, דכתיב (מדבר כ) ונתף מהזך עליון. ואתערו, פני משה כפניה חמה וכור. הולך אל דרום, בקדמתה פד הוה בעלה, כל סטרין אתנחים כראמן. אבל השטה פד אסתלק, במקומו זורח ולא יתר.

ושמא דיליה איקרי זהוב ירכיך, וריזא דא אוקמו חביביה, אסטר ירכיה. היה. גוון אתרוג, וכולא חד. זהוב דא, איה רישא בסתימו, אף על גב דאייה באתגליא לגבי זהוב עילאה. עד דאתמשכא ושריא לרישא דגבrial, ומה דאוקימנא. ובגין כה כל איה ברזא עילאה, ואתמשכא הוהיא רזא לתפה, פלא גנונא חד.

יעשית בפרט זהוב טהור (שםoth ה), רבי שמעון אמר, בכל פרשתא דא אשכחנא דאתמסר עבידתא בידא דמשה, בר תרין. בכליה כתיב, ועתה. ובחורן ובאפור כתיב (שם ח) ועשה ארון, (שם כט) ועשה את האפור, ולא כתיב ועתה. מי טעמא בארון לא כתיב ועתה, בגין הדארון כליל ליה למשה בגוניה, ועתה, בגין הדארון כליל ליה למשה בגוניה, לאתנחים מניה. ואצטרכו אחרני למקנא תיקונה ושפיריו דיליה, למיעל היא לגביה. באפור, לאו דיליה הוא, ולא לאשתחמש בא, גיה, ולא אצטרכ ליה (דף נג ע"א) למשה למעד פולחנא דאחוי, דהא משה אהו מלכה, ואחרן שושבינה דמלכה.

יאי תימא, והא כתיב (שם כט) והלבשת את אהרן וכור, ואפרת לו. ונתף המאנפת על ראשו וגנו. הוא כולי האי פולחנא דמשה, ויקרא דאהרן אהיה. לא חci אלא יקראה דמשה אהיה, דהא קינשא בריך הוא לא בעא פולחנא דאהרן, אלא על יידא דמשה. ואחרן לא יוכל